

Arrest

nr. 286 790 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 6 december 2022 onontvankelijk verklaard. Tevens werd op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd aan de verzoekende partij. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: P., N. M.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Malange
nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 21 april 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 6 december 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Angola. Hij is afkomstig van Luanda. Verzoeker vertrok op 25 december 2016 naar Kinshasa, alwaar verzoeker op 28 december 2016 het vliegtuig nam en op 29 december 2016 in Brussel landde. Sindsdien verblijft hij, gedurende een periode van ondertussen 6 jaar, in België en (kortstondig) in Duitsland.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Angola).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Angola (“nationaliteit: Angola”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing - dewelke zich ertoe beperken te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien met een geldig visum - geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

4. De motieven in de bestreden beslissing - dewelke zich ertoe beperken te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien met een geldig visum - geven geen blijk dat de verwerende

partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij benadrukt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Angola, terwijl deze verplichting wordt opgelegd aan verzoeker in de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaarde eerder tijdens zijn procedure tot internationale bescherming dat hij in Luanda in juni 2015 heeft deelgenomen aan een manifestatie die georganiseerd werd door een beweging met als omschrijving "15+2".

De naam 15+2 verwijst naar het proces, de rechtszaak van 17 mensenrechtenactivisten die opgepakt werden in 2015. Men spreekt over 15+2 omdat er in juni 2015, vijftien personen werden opgepakt en de Angolese autoriteiten later nog twee jonge vrouwen oppakten die samen met de eerder 15 opgepakte activisten terechtstonden. De eerste 13 activisten, waaronder L. B. en I. D. werden opgepakt op 20 juni 2015 toen ze deelnamen aan een conferentie in Luanda over de "Filosofie van een vredevolle revolutie" waar men de Angolese adaptatie van het boek "From Dictatorship tot Democracy" besprak. De 13 activisten die deelnamen aan deze conferentie op 20 juni 2015 waren allen leden van de MRA (Revolutionaire beweging van Angola).

In juni 2015 vond een manifestatie plaats van de organisatie 15+2.

Verzoeker besloot samen met zijn vriend naar deze manifestatie te gaan omdat hij de werkloosheid en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in Angola wilde aanklagen. Hij verzette zich bijgevolg tegen het regime van Angola. Toen verzoeker op deze manifestatie aanwezig was, kwam de politie tussenbeide waarna alle deelnemers wegliepen. Verzoeker werd op zijn been geslagen door een politieman maar verzoeker slaagde erin weg te lopen en naar huis te gaan.

Op 10 of 11 september 2015 kwam de politie verzoeker thuis opzoeken maar verzoeker was toen op een feest.

Toen verzoeker de volgende ochtend thuiskwam hoorde hij dat de politie was langsgekomen en besloot verzoeker onder te duiken, bij een vriendin in de wijk Lubanga en daarna in de wijk Benfica. Verzoeker contacteerde een smokkelaar die een visum voor België bezorgde en verzoeker vertrok op 25 december 2016 naar Kinshasa waar verzoeker op 28 december 2016 het vliegtuig nam en op 29 december 2016 in Brussel landde.

Verzoeker kwam op 29 december 2016 aan in België. Verzoeker keerde sindsdien derhalve niet meer terug naar Angola. Dit betreft een periode van zes jaar. In deze periode keerde verzoeker niet meer terug naar Angola, terwijl thans deze verplichting wordt opgelegd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de private belangen van verzoeker, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoeker afwezig is gebleven uit Angola.

Nergens komt deze langdurige periode ter sprake in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Na vier dagen in Brussel te hebben doorgebracht, trok verzoeker verder naar Duitsland. Daar diende hij zijn eerste verzoek tot internationale bescherming in op 18 januari 2017. Verzoeker werd echter verplicht om terug te keren naar België omwille van het Belgisch visum dat hij had verkregen. Verzoeker kwam hierop naar België toe en diende op 27 juli 2017 een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker heeft zelf geen inkomen. Hij verblijft bij een vriend, hetgeen zijn sociaal netwerk illustreert waarop hij kan terugvallen in België. Hij is werkbereid en deed ook inspanningen om zich te integreren. Verzoeker heeft derhalve een zeer langdurige binding met België, gelet op zijn langdurig verblijf in België en zijn afwezigheid uit zijn land van herkomst (zoals ook blijkt uit het administratief dossier). Verzoeker kan hierdoor geen beroep meer doen op een netwerk in Angola. Evenmin heeft verzoeker nog een binding met dit land.

De bestreden beslissing zou als gevolg hebben dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving in België. De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de

private belangen van verzoeker, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoeker verblijvende is in België.

Nergens komt deze langdurige periode ter sprake in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij vooreerst stelt dat zij tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroep heeft ingesteld, merkt de Raad op dat dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 286.789 van 29 maart 2023. Het argument van de verzoekende partij dat indien deze beslissing tot onontvankelijkheid zou worden vernietigd ook het huidige bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, gaat dan ook niet op.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij niet kan terugkeren naar Angola. Zij verwijst zelf naar het feit dat zij de argumenten die zij op dit punt aanhaalt ook al naar voor bracht tijdens haar asielprocedure.

Verder is de verzoekende partij van oordeel dat niet blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat zij uit Angola afwezig is gebleven.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat zij geen inkomen heeft en bij een vriend verblijft, wat volgens haar het bestaan van een sociaal netwerk illustreert in België. Zij stelt werkbereid te zijn en inspanningen gedaan te hebben om zich te integreren. Zij stelt dat zij geen banden meer heeft met Angola.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum. De verzoekende partij betwist deze motieven niet en deze blijven dan ook overeind. Het staat dus vast dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij om voormelde reden geen verwijderingsmaatregel mocht nemen. Evenwel dient de verwerende partij in dergelijk geval rekening te houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een motivering heeft opgenomen in verband met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.”

Ook deze motieven betwist de verzoekende partij niet. Zij blijven dus ook overeind.

In de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 december 2022, die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op dezelfde dag als huidig bestreden beslissing, motiveerde de verwerende partij onder meer als volgt:

“Op 28.07.2017 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 11.09.2018 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 21.11.2019 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 02.12.2019 als niet ontvankelijk afgesloten door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 15.01.2020 diende betrokkene een derde VIB in. Op 22.01.2020 werd het als niet ontvankelijk afgesloten door het CGVS. Het beroep werd door de RVV verworpen op 30.01.2020.”

Deze elementen blijken ook uit de gegevens die de Raad bekend zijn. De elementen die de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag aanhaalde en in de huidige procedure dus opnieuw, werden al verschillende keren beoordeeld door de asielinstanties en niet gegrond bevonden. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de elementen die zij nu opnieuw aanhaalt wel degelijk een terugkeer naar Angola zouden in de weg staan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de asielinstanties de door de verzoekende partij aangehaalde elementen meermaals als ongeloofwaardig beoordeelden. Het Commissariaat-generaal oordeelde zo onder meer in zijn beslissing van 23 januari 2020 onder meer dat *“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming op 4 oktober 2017 heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u uiteengezette vluchtmotieven. Het kernelement waarop de door u geopperde feiten in het kader van uw vluchtrelaas gebaseerd had bleek immers wegens gebrekkige algemene kennis niet geloofwaardig. Daar u toen niet de waarheid vertelde over uw werkelijke vertrekmotieven, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over uw leefsituatie voor uw aankomst in België en om welke redenen u uw land van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst, Angola, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV (d.d. 07/09/2018) bevestigd.”*

De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat de door haar tijdens de asielprocedure aangehaalde elementen wel degelijk geloofwaardig zijn.

De verzoekende partij heeft het verder ook over haar lange afwezigheid uit Angola en haar sterke banden met België, wat volgens haar ook een reden is waarom zij niet kan terugkeren naar Angola, of een goede reden waarom een verplichte terugkeer minstens onredelijk zou zijn. De verzoekende partij stelt echter zelf dat zij pas eind 2016 uit Angola vertrok, eerst naar Kinshasa en nadien naar België. De verzoekende partij is geboren in 1989 en zij verbleef dus ongeveer 27 jaar in Angola, tegenover slechts 6 jaar in België. De verzoekende partij maakt met haar loutere bewering dat zij geen banden meer zou hebben met Angola dan ook niet aannemelijk dat dit ook effectief het geval zou zijn. Zij brengt alvast geen concrete elementen aan die deze loutere bewering staven. De verzoekende partij stelt weliswaar

dat zij geen inkomen heeft en bij een vriend verblijft, wat volgens haar sociaal netwerk illustreert in België, en stelt werkbereid te zijn en inspanningen gedaan te hebben om zich te integreren, maar dit doet aan voorgaande vaststelling niets af. Voor zover de verzoekende partij een schending van haar privéleven zou aanvoeren (wat zij niet expliciet doet in haar enig middel), stelt de Raad dan ook vast dat zij het bestaan van een dergelijk privéleven in België niet op enige concrete wijze aannemelijk maakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU